

Δεν την θυμήθηκα μόνον λόγω της πρόσφατης επίσκεψης στην [Τρίπολη](#) . Είναι που σαν σήμερα παρουσιάστηκε.

Κι όταν κάνουμε λόγο για θητεία, εννοούμε χακί. Κάτι γαλάζια, κάτι λευκά, ...δεν. Ασφαλώς και εκεί υπάρχουν, ειδικότητες που είναι βαριές και ζόρικες, αλλά ο οδηγός του Ναυάρχου, ή ο σμηνίας που μεταφέρει αλληλογραφία και τα τοιαύτα δεν είναι θητεία.

Στο ερώτημα τι είναι θητεία, απαντώ: Είναι τάγμα στο βορρά, αναφορά υπό βροχή, νυκτερινές περιπολίες με το χιόνι να τρίζει κάτω από τα άρβυλα. Είναι καλός λοχαγός και στραβόξυλο αν/χης διοικητής, ή αντιστρόφως. Είναι να μετράς ανάποδα για το πελώριο δώρο που λέγεται 4ήμερη. Είναι το υπό μάλης μεγάλη Παρασκευή, στο προαύλιο της εκκλησίας με τα χειμερινά, όταν οι 26 βαθμοί μιας πρώιμης άνοιξης σε λιώνουν επί δυο ώρες.

Είναι ο ύπνος πάνω στο θρανίο μέσα στο παγωμένο εκλογικό κέντρο και ο άγνωστος αγρότης που κουβάλησε δυο λίτρα πετρέλαιο για να τα βάλει στη σόμπα μην ξυλιάσεις νυχτιάτικα. Είναι και η κυρά του, που 'φερε δυο κομμάτια πίττα και ένα χαμόγελο, για να μην την βγάλεις με γαλέτα, κονσέρβα και ότι προβλέπει η υπηρεσία. Είναι οι πιο μενεξεδένιες ανατολές στον παγωμένο βορά. Είναι τέλος, να ονειρεύεσαι τα μάτια που αγαπάς την ώρα που γυρνάς στο θάλαμο μετά το γερμανικό.

Να το βάλουμε όμως σε χρονικό πλαίσιο, διότι όπως γίνεται αντιληπτό ο χρόνος έχει τεράστια σημασία, καθότι άλλο πράγμα να υπηρετείς στο Αμύνταιο το '69 και άλλο στο Γ.Ε.Σ. το '99. Και ασφαλώς ασύγκριτο το να υπηρετήσεις σε καιρό ειρήνης, με τη θητεία εν καιρώ πολέμου.

Ότι γράφεται λοιπόν, έχει να κάνει με το '82 και τον Τόπο σε Ειρήνη. Οι πρώτες 100 μέρες της Αλλαγής είχαν παρέλθει, το νέφος στην Αττική παρέμενε αμετακίνητο, οι πιο πονηρεμένοι άρχιζαν να καταλαβαίνουν ότι δεν θα άλλαζαν πολλά. Πάντως ο πολλαπλασιασμός του μισθού του στρατιώτη, από 99 σε 500 δραχμές, ήταν τεράστια ενίσχυση για φτωχά παιδιά που υπηρετούσαν και δεν είχαν ούτε για τσιγάρα. Και το μάρλουμπορο τότε, στοιχίζε δραχμαί ογδοήκοντα.

Οι πρωινές ηλιοφάνειες και το δριμύ βραδινό ψύχος, στο κέντρο, στο 11ο Σ.Π. στην Τρίπολη, έκαναν τη ζημιά τους στο δέρμα των αυτιών, που έσκασε σαν μπουμπούκι. Κεκαρμένος εν χρω με το τζόκεϋ να σκεπάζει μόνον την γυαλιστερή κουρούπα, άνοιξε το δέρμα στην κορφή της έλικας. Δεκαετίες είχε να το δει ο ήλιος κάτω από τους πυκνούς βοστρύχους που κοσμούσαν την εν λόγω (άδεια εντός & εκτός πια), κεφαλή. Ακούγεται αδιάφορο αλλά είναι κάπως επώδυνο. Και πρωτόγνωρο.

Μέρες νωρίτερα, όταν παρατηρούσα εκείνους τους πυκνούς βοστρύχους να πέφτουν, σαν πελώριες καστανές νιφάδες, αργά μελαγχολικά στο μωσαϊκό, σκοντάφοτνας σε ώμους και αγκώνες, απέναντι από τον καθρέφτη όπου έγραφε χαμογελάστε, αντικρίζοντας το είδωλο ενός προσώπου που κάτι που θύμιζε, μούρθε ο μύθος του Σαμψών. Το δικό μου παραμύθι όμως δεν είχε Δαλιδά.

Είχε φαρωτικούς εκπαιδευτές λοχίες και αγέλαστους αξιωματικούς. Είχε θαλάμους των 60 οπλιτών, συναυλίες πομπωδών πορδών, γυμνούς γλόμπους με φτωχό φωτισμό, αναφορές, εκπαίδευση και ότι προέβλεπε ο 20-1. Το δικό μου παραμύθι επίσης, είχε μια μοναχά στιγμή αδυναμίας. Την ώρα που η ουρά από το χρυσαφί A112 με αρ.κικ. Οι 5200 απομακρυνόταν βασανιστικά από το πλαίσιο την πύλης του στρατοπαιδου. Η αγαπημένη μου και ο καλός μου φίλος μόλις με είχαν αφήσει σε έναν άγνωστο τόπο, ανάμεσα σε άγνωστους ανθρώπους, με ένα άγνωστο μέλλον. Κι εκείνη τη στιγμή, ήθελα να τρέξω, να φύγω.

Η χρυσαφί ουρά εξαφανίστηκε, ο πανικός εξατμίστηκε, το πράγμα έστρωσε. Οι επόμενοι 21,5 μήνες δεν θα ανήκαν σε μένα. Θα περνούσαν πολλά χρόνια για να καταλάβω ότι εν πολλοίς έτσι συμβαίνει και στην υπόλοιπη ζωή. Λιγότερο διαλέγουμε, περισσότερο μας διαλέγουν. Λιγότερο αποφασίζουμε, περισσότερο μας ορίζουν.

Μετά την ορκωμοσία, άδεια. Κολωσούρτης στο πήγαινε με υπεραστικό λεωφορείο, Κολωσούρτης στο γύρνα με υπεραστικό λεωφορείο. Χαρά στο πήγαινε, στεναχώρια και μελαγχολία στο έλα. Κρύο, ψιλόβροχο, σε μια αρχέγονη διαδρομή η οποία από τότε που άνοιξε η σύγχρονη εθνική αρτηρία, ερήμωσαν μαγαζιά και μαγαζάκια.

Αντε πάλι επιστροφή στο κέντρο, πορείες στην Μαντινεία έξι και έξι χιλιομετράκια, με οπλισμό και πλήρη εξάρτηση, βολές με τα αρχαία M1 στο πεδίο βολής, ρήψη χειροβομβίδας, μα και τα απαραίτητα σω-βε-δάκια. Όρος προερχόμενος εκ της εκφράσεως: σω-ματική βε-λτίωσις, μικρά καψώνια, δηλαδή, τίποτα σπουδαίο, όμως.

Είχε και έφεδρους εκπαιδευτές, που στις εξόδους τους, έφερναν καμιά ζεμπεκιά και πάνω στο φορτίο των στίχων και της νότας, εκεί μέσα στους νταλκάδες, έλιωναν το κρασοπότηρο μέσα στη χούφτα τους κάνοντας το κεχριμπάρι να κοκκινίζει. Έτσι για να μην ξεχνάμε και την Ευδοκία. Το λοιπόν είχε από όλα.

Κι όταν γλύκανε ο καιρός, πρασίνισε το σύμπαν, η βασική εκπαίδευση ολοκληρώθηκε. Περιμέναμε τις μεταθέσεις. Άλλοι κατευθύναν για το τάγμα, αρούρια προς στήψιμο από τα παλιοσειρία, άλλοι σε εκπαίδευση ειδικότητας. Άδειασε το σύνταγμα. Μπουλουκηδόν φορτωθήκαμε στο τραίνο, όπου μας πήγαν τα «τζέιμς». Τότε είχε σιδηροδρομική σύνδεση η πρωτεύουσα της Αρκαδίας. Σήμερα δεν έχει.

Έφτασε το δρομολόγιο στο σταθμό Λαρίσης. Ξεφόρτωσε με τάξη το περιεχόμενό του. Εκατοντάδες ψυχές, πανομοιότυπες μορφές ντυμένες στο χακί, το δίκωχο στην κορφή και ο σάκος επ' ώμου. Ο καιρός είχε ζεστάνει για τα καλά, και το παγούρι που μου 'δωσε η αγαπημένη μου που βρέθηκε εκεί, για ένα σύντομο καλοσώρισμα, με τον καλό φίλο, οποίος είχε ήδη υπηρετήσει, περιείχε παγωμένη μπίρα. Η καλύτερη μπίρα της ζωής μου. Ευχαρίστησα, έφυγαν και ο κόσμος έγινε πάλι χακί. Αναφορές, διαταγές και οι πρώτοι αποχωρισμοί. «Γειά σου σειρούλα».

Σειρούλα. Λέξη κλειδί. Άγνωστη πριν δυο μήνες και τώρα κάτι σαν σπουδαίος σύνδεσμος. Κάτι σαν ισχυρό στοιχείο αλληλεγγύης. Έτσι ξεκίνησαν οι δυο πρώτοι μήνες της θητείας, πριν 36 χρόνια.

Η συνέχεια είναι μια άλλη ιστορία.